

MOMENTEN

verdriet waarvan ik hoor
onrecht waarover ik lees
leed dat mijn ogen ontmoeten
valt soms zó rauw op mijn dak
brengt me zó van mijn stuk
slaat me zó uit het lood
dan voel ik mijn tranen prikken
mijn hart breken
mijn vingers jeuken
dan kan ik er niet tegenop
er niet omheen
ga er haast onderdoor
dan bonkt mijn hoofd
kookt mijn bloed
schreeuwt mijn ziel om vergelding
dan stamp ik met mijn voet
sla met mijn vuist
knars met mijn tanden
maar vouw tenslotte mijn handen...

Anke Pronk-Waterlander